Cyklovýlet červen 2002

Místo děje: Mlčechvosty a okolí

Časové období: 27. 6. 2002 – 28. 6. 2002

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Podmnožina členů MF turisťáku. Jmenovitě: Bláža, Ida, Ťuri, Tomáš Skřišovský, Tomáš Valla a autor

Úvod

Na konci letošního zkouškového období uspořádali Tomášové a Ida tzv. cyklovýlet k Tomášovi Vallovi do Mlčechvost a okolí. Jakýmsi vysněným cílem nám byl Říp. Mlčechvosty se nacházejí sice nedaleko od naší posvátné hory, kam kdysi nepřišel praotec Čech, nevystoupil na vrchol a nerozhlédnuv se po žírné krajině Dolnooharské a Středolabské tabule, neřekl, že kraj tento mlékem a strdím oplývá. Cesta, ač nedlouhá, byla poseta nesčetnými překážkami. Navzdory všemu jsme dosáhli svého…

Čtvrtek 27. června

Ráno probudiv se časně o osmé hodině ranní a nasnídav se skrovně, dofukuji duše bráchova bicyklu a vydávám se na něm na Háje, stanici to metra pražského, odkud dále podzemní drahou nechávám se dopraviti na Florenc. Jen chvilku po desáté dostavuje se Tomáš (S.) a půjčuje si bicykl. Poznav, že jde o favoritku s plášti ouzkými, dává najevo zklamání a prohlašuje, že nejde tak docela o bicykl vhodný do terrainu zvolený jím k cestě z Prahy do Mlčechvost. Přesto však nepohrdne jím. Ještě dohadujeme se, že mi zavolá jakmile se mu ozve Ida udělavši zkoušku. Na oplátku říkám, že potkám–li ji v Karlínské budově naší staroslavné fakulty, varuji ji, že bude nejspíš museti užíti Střelky[1].

Pak sedám na tramvaj linky číslo 8 a vydávám se dvě stanice do Karlína přečísti si e–maily. V Karlíně potkávám Blážu a daří se mi ji přemluvit, že jet na tento výlet je velmi dobrý nápad. Tím zdvojnásobuji početní velikost dámské části výpravy. Mávnutím ruky a dobře volenými argumenty přebíjím její námitky jako, že nemá s sebou v Praze kolo, spacák ani karimatku, že musí být v pátek brzo v Praze a vystěhovat se z kolejí a že musí psát nějaký zápočťák. Pak už zbývá jen to, že nás bude zdržovat. Naštěstí se objevuje Ida a přidává se ke mně s tím, že ona sama bude jezdit ještě mnohem pomaleji. Volí společně maximální rychlost 15kmh^{-1}. Tím se ovšem trochu mění organizace dopravy a rozhodujeme se užíti vlaku, jelikož jinak bychom byli nuceni nechati Blážu běžeti za námi, nebo ji vézti na nosiči. Variantu, v níž by jela Bláža vlakem sama, nelze samozřejmě připustit. Dohadujeme si tedy sraz na 15:15 na nádraží Středu

[1] Legendární již bicykl vysokého věku a kvality.

s tím, že Ida tuto skutečnost vyřídí Tomášovi (S.)[2].

Maje chvilku času, rozhoduji se zajít na oběd do Menzy ve Voršilské ulici. Na stanici Skalka cestou domů pak zjišťuji, že jsem nechal v její přívětivé jídelní místnosti viseti na věšáku cyklistickou přilbu, pročež jsem nucen dojeti si pro ni. Doma mi tak zbývá na to, abych se sbalil, jen slabá čtvrthodinka. S vyplazeným jazykem a hrubě propocen pak dojíždím dnes již po druhé na Háje a snáším kolo do podzemí. Na Hlavním nádraží pražském vystupuji a přejíždím přes park na nádraží Masarykovo – právě ve chvíli srazu. Zde již potkávám Blážu se Šurim čekající na ostatní. Šuri si odbíhá koupit návleky a my čekáme na Tomáše (S.) a Idu. Nejprve přijíždí Ida a ihned odbíhá kupovat lístky sobě a Tomášovi. Totéž jdu provést pro sebe, Blážu a Šuriho. Na rozdíl ode mne však Ida nekupuje lístky na kola. Ve vlaku však zjistíme, že to nijak nevadí a že ani neplatí za ně víc. Šuri přibíhá asi tři minuty před odjezdem bez návleků, které v krámě stačil poškodit, ještě než si je koupil.

Za chvíli již stojíme držíce kola v přímém vlaku Praha – Mlčechvosty. Čas si krátíme vyprávěním historek ze života a vůbec. Tomáš (S.) se například podivuje tomu, že Bláža jede s námi, jelikož když jí volal, ona mu odsekla, že nikam nepojede, že to nemá zapotřebí a tak podobně[3]. Idě přichází líto, že nepozvali i ostatní členy turisťáku[4]. A Šuri nám vypráví o svém nezdařeném

[2]Údajný úryvek z jejich rozhovoru.
Tomáš: „Ty asi nevíš, že se změnila organizace dopravy.“
Ida: „Ty asi nevíš, že se změnila podruhé.“

[3]Člověk musí prostě být ve správnou chvíli na správném místě a mít tu správnou mužnou sílu, pak málokterá odolá.

[4]No, jelikož i my ostatní krom Tomáše (S.) jsme se o tom dozvěděli

pokusu o koupi návleků. Tomáš (S.) nám sděluje své plány cesty, které v jeho očích se jeví tak, že ihned po vystoupení z vlaku zamíříme v Mlčechvostech do hospůdky, a pak se uvidí. Mezitím si Bláža otírá zářivě čisté krátké kalhoty o špinavé pláště Střelčiny, čímž je poskvrňuje prachem cest. K našemu údivu však po vystoupení z vlaku má kalhoty opět zářivě čisté, to se pozná čistotné děvče…

V Mlčechvostech nás již očekává Tomáš (V.) a odvádí si nás domů. Jejich dům je hned vedle hospody. Tomáš (V.) však do ní ze zásady nechodí. S největším sebezapřením přechází Tomáš (S.) hospodu a smutně hledí k jejím dveřím. U Tomáše (V.) vítá nás babička jeho a usadivše nás pod rozložité větvoví meruňky, donáší na stůl právě upečenou výbornou práškovou buchtu. Samozřejmě neurážíme, krom Šuriho, jenž je trochu alergický na oříšky tvořící nedílnou součást náplně spolu se strouhanými jablky.

Prohlédnuvše si mapu, soudíme, že na Říp není daleko a že alespoň tam bychom mohli dojet. Podle aktivity, kterou v tomto směru vyvíjíme, vypadá to ovšem na noční výstup. Tomáš (V.) nám donáší ukázat kocourka, jehož údajně nejoblíbenější zábavou je shazování meruněk na sedící. Podává jej Tomášovi (S.) do náruče, kocourek však ukazuje, že zdaleka ne každý je mu sympatický a poškrábav Tomáše svými drápy, prchá od něj kamsi do zahrady. Dohadování se nám nějak protahuje, Šurimu volá kdosi z Minsku a on musí odjet k čerpací stanici koupit si kartu do debilního telefonu, aby mohl dotyčnému zavolat zpět. Jednu

---

náhodou a původně chtěli jet jen spolu, tak si ani nemyslím, že by její lítost byla opravdová…

chvíli si všímáme, že Tomáš (S.) chybí. Téměř všichni se shodujeme na tom, že určitě odešel do hospody. Jen Ida se ho zastává slovy, že z něj děláme úplného alkoholika. Této obraně se ovšem můžeme jen pousmát, hledíce na Tomáše (S.) blížícího se se šesti půllitry na podnose. Takže to vypadá, že hned tak neodjedeme. Za okamžik přijíždí Tomášova sestra a rodiče. Chvíli po nich doráží i Šuri, což vzbuzuje naději, že bychom se snad mohli někam pohnout. Dohadujeme se, jestli se budeme vracet na noc do Mlčechvost, nebo přespíme na Řípu. Rozhodujeme se pro Říp. Většina účastníků si proto půjčuje od Tomáše (V.) spacáky a karimatky, Bláža si navíc půjčuje kolo. Mezitím navštěvujeme Tomášův pokoj, jehož určitě nejzajímavější součástí je osmibitový počítač Epson PX4 s operačním systémem CP/M a terminálem, který prostě musím vidět v akci. Jak to, že ostatní nesdílejí mé nadšení?

Okolo osmé hodiny večerní přece jen dochází k překvapivé již události a my vyrážíme na cestu. Paní Vallové to přijde natolik překvapivé, že pociťuje potřebu si nás vyfotit. Za chvíli jsme již na cestě. Hned za vraty na mne Tomáš (S.) volá, abych do případného zápisu z akce určitě nezapomněl poznamenat, že ještě půl hodiny po odjezdu nemohl uvěřit tomu, že jsme skutečně vyjeli. Cesta vede po polní cestě a neujedeme ani dva kilometry, když mne Tomáš (S.) upozorňuje, že na bráchově zadním kole vytvořil elegantní osmičku. Ach jo, celý výlet mi bude trhat srdce, jen na ni pohlédnu.

Polní cestou dojíždíme do Jeviněvsi, odkud jdeme[5] do prudkého kopce pěšinkou ještě kousek po červené značce. Nahoře

[5]To není přepis, opravdu jdeme

potkáváme cestu a poté i silnici, takže můžeme nasednout na kola. Na silnici Ida prohlásí, že si dáme závod, ale všichni nějak rychle odpadnou, pročež se k nim musím brzo vracet. V Černoučku se chvíli kocháme pohledem na Říp, a přejíždíme do Ctiněvsi. Zde před hospodou začne část výpravy prosazovat její návštěvu. Ještě se nám je daří přemluvit, aby popojeli kousek dál. Jediné, co je upokojuje, je fakt, že bychom měli ještě nějakou hospodu potkat. Objíždíme Říp do Krabčic, kde dojíždíme na křižovatku aniž bychom nějakou funkční potkali. Dozvídáme se od domorodců, že musíme sjet dolů na kraj Roudnice. Bohužel se polovina výpravy rozhoduje, že už jsme jeli dost dlouho bez návštěvy občerstvovacího zařízení. Takže se vydáváme z kopce, na nějž pak budeme muset zase vyjet. Na kraji Roudnice nacházíme hospodu Rathouse, kde nám dovolují vzít si kola dovnitř a kde mají příjemného číšníka s roztomilým štěnětem co do velikosti srovnatelným s menšímm teletem. Číšník je mimo jiné schopen nosit na ruce neuvěřitelně velkou horu nádobí. Dovídáme se, že se to naučil ve škole a letitou praxí z různých akcí. Sem přijíždíme asi v deset večer, odjíždíme pak asi o půlnoci, tedy už zcela za tmy.

Pátek 28. června

Vyjíždíme zpátky do kopce do Krabčic, světla na kolech má jen asi polovina účastníků, což činí cestu zajímavější. V Krabčicích nám chvíli trvá, než najdeme správnou cestu. Nejprve dojedeme na západní konec vesnice, kde usoudíme, že asi nejedeme správně. Vydáme se proto opačným směrem. Když se nám zdá, že se příliš dlouho vracíme cestou, jíž jsme přijeli, začneme se pídit po mapě. Jelikož Ida se tváří, že vzala od Tomáše (V.) s sebou jen mapu s Kokořínskem, tedy kousek stranou, přiznávám se, že jsem vzal jakousi starou stovku Mělnicka. S největší námahou ji vyjímám z pečlivě připevněného batohu. Když na ní zjistíme kudy dál a připevním batoh zpět na kolo, nechám Idu ať přidá vyjmutou mapu k sobě do brašen. A ejhle, nalézá se tamtéž i mapa nová s Řípem. Takže už víme kudy, a projížďíme proto vsí Rovné směrem k Řípu. Kolo se zdá čím dál silněji přilepené k vozovce, až u parkoviště pod posvátnou horou definitivně zastavujeme a soudíme, že dál už to na kole potmě a bez silnice nepůjde. Krom toho se nám zdá, že druhá hodina ranní je vhodná doba k hledání místa na spaní. Ukládáme proto kola na loučce nad parkovištěm a zanechavše věci u nich, vydáváme se dobýt vrchol nalehko. Cestou se kocháme nádhernými výhledy na osvětlenou Mělnickou elektrárnu, Mělník a Kralupské chemičky. Možná, že v dálce se blýskají i kuličky rtuti válející se na Spolanském dvoře. Nahoře u rotundy pojídáme vrcholovou tatranku a popíjíme vodu. Po chvíli hovoru vydáváme se opět dolů těšíce se již do spacáků. Tomáš (S.) cestou dolů začíná řešit, co asi budeme dělat, když v noci začne pršet. Nutno podotknouti, že opravdu není úplně jasná obloha. Jeho obavy však odbývám rázně tím, že je začneme řešit, až se stanou skutkem.

Za chvíli už jsme zase u kol a ukládáme se ke spánku hledíce na oblohu, na níž se odráží již první Sluneční paprsky. Asi po hodině opravdu začíná pršet. Posadím se ve spacáku a přemýšlím, jak bychom se asi měli s nastalou situací vypořádat. Bláže ležící vedle mne se též posadí a zformuluje problém do slov: „Prší, co s tím budeme dělat?“ Ještě chvíli sedí, pak ale znovu uléhá usoudivši asi, že situace je sice vážná, nikoli však natolik, aby vyžadovala větší aktivity. Za okamžik soudím, že už jsem seděl dost dlouho a lehám si též. Tomáš (V.) něco kutí u spacáku, ráno zjišťuji, že rozbaloval a přikrýval se pláštěnkou. Pak se všichni zavrtáváme hlouběji do spacáků a necháváme kapky bušit do jejich vnějších stěn. Asi za půl hodinky déšť ustává, takže máme po problému, já mám dokonce spacák zevnitř v podstatě suchý.

Asi v pět se zvedá Šuri a odjíždí na vlak. Ráno zjišťuji, že Ida využila situace a přesunula se ze svého zcela mokrého zpacáku do toho, který tu zbyl po Šurim a který byl snad o něco sušší. Ráno nás obšťastňuje nějaký pán se psem tím, že ho zkouší na parkovišti cvičit. Asi v deset hodin zahajujeme složitou vstávací proceduru, až na Tomáše (S.), který tradičně spí nenechaje se nikým a ničím vyrušovat. Takže když už jsme všichni sbaleni a připraveni k odjezdu, koukáme se na Tomáše (S.), an stojí na karimatce a snídá. Nakonec přece jenom vyrážíme na cestu zpět k Tomášovi (V.), Bláža totiž tak trochu spěchá na vlak, jelikož by se ráda do dvou hodin odpoledních vystěhovala na Chodově z kolejí.

Pro zpáteční cestu ovšem volíme pěkně vyasfaltované cesty. Do Mlčechvost proto dojíždíme kousek po silně frekventované hlavní silnici. Tam zjišťujeme, že v jedenáct padesát, což je asi za čtvrt hodiny, jede Bláže vlak do Prahy. Jdeme ji proto okamžitě vyprovodit. K obědu nám Tomášova (V.) babička dává párky. Pak se vydáváme koupat do pískovny. I když Tomášovi (S.) se chvíli nedaří nás zvednout ze židlí, daří se to až babičce ukazující nám další kus zahrady. Ještě obdivujeme na dvoře vlaštovky a několik vlaštovčích hnízd. Tomáš (S.) si bere raději kolo zbylé po Bláže, aby bráchovi neosmičkovatěl favorita ještě více. Kousek za Mlčechvosty se zastavujeme u silnice na višních a

Tomáš s Idou plivou pecky po projížďějících autech. Také potkáváme Tomášovu (V.) bývalou učitelku matematiky, která má dvě dcery hrající na housle (něco nám to má připomínat, ale co asi…). Obě kolem nás postupně projdou. Za Cítovem přecházíme přejezd se spuštěnými závorami. Soudě podle délky fronty, už dlouho spuštěné jsou a ještě dlouho budou.

Sjížďíme k pískovně a vybíráme si místo na koupání. Než dojedu na místo, Tomáš (S.) s Idou jsou už ve vodě. Plni mladického nadšení zapomněli, že jsou dosud oblečeni. (Spíš to vypadá, že Ida by si ráda vzpomněla, ale Tomáš jí k tomu nedopřeje času.) (Jinými slovy ji tam shodil a skočil tam taky.) Vodu tady mají krásně čistou a vyhřátou. Vane silný vítr, takže se dělají vlny, člověk si připadá úplně jako u moře. Po vykoupání počkáme, až Idě a Tomášovi jakž takž proschne oblečení, a vydáváme se do Mělníka na zmrzlinu. Před odjezdem začne Ida hledat hodinky. Prohledáváme pláž centrimetr po centimetru až ji napadne podívat se do brašny u kola, kde je nachází. Tomáš (S.) jede bos, protože má zcela promočené sandály.

V Mělníku projížďíme kolem hradu a rozhlížíme se do kraje. Zastavujeme se v cukrárně na zmrzlině a v obchodě na něco k snědku. Pak sedíme na zábradlí a vedeme řeči o boxu a podobných sportech pravých mužů. Zpátky k Tomášovi (V.) jedeme podél Laterálního kanálu do Vraňan odkud dojížďíme do Mlčechvost. Ida s Tomášem (S.) si zkouší kreslit koly sinusovky. kosinusovky a další složitější funkce.

V Mlčechvostech se rozhodujeme, že pojedeme vlakem asi v jedenáct do Prahy, jelikož Tomáš (S.) musí ráno někam z Prahy jet. Tomáš (V.) se snaží rozpálit jakýsi zahradní gril. Nejprve zapálí dřevo, pak tam nasype koks. Pak přijde jeho táta a prohlásiv, že na koksu asi klobásky neugriluje, jede koupit k benzínce dřevěné uhlí. Mezitím rozdělávají Tomášové oheň podruhé. Ida si půjčuje čtyřstrunné banjo, ale moc jí to nejde. Tomáš (V.) odněkud vyštrachává Šprtec, což je taková hra, při níž se hraje něco jako hokej na desce s desetníkem a dvěma korunami[6]. Pak přijíždí pan Valla s dřevěným uhlím a griluje klobásky k večeři. Tomáš (V.) si přinese kytaru a zpíváme si pár písniček. V půl jedenácté se s námi Tomáš (V.) loučí přípitkem šedesáti pěti procentní slivovicí a po obvyklém „egeši gedre[7]" odcházíme k vlaku, který nás odváží do Prahy. V metru se postupně loučíme s Tomášem (S.) a s Idou a pak už mne čeká jen noční kolojízda z Hájů domů.

---

[6] Ale musí jít o staré federální koruny, jelikož ty současné nemají správnou velikost a hmotnost.

[7] Mělo by to být maďarsky „na zdraví".